

Disceptatio
De corpore Mosaico à DEO
ipso sepulto,

Actu Oratorio

TORGÆ ad V. KAL. No:

publicè refingenda.

Ad quam Acroasia

Excellentissimos Dominos & Vi-

ros Honoratissimos, literis imprimis ex ani-
mo faventes

Omni Humanitate prolixius
invitat

M. JACOBUS REICHMANNUS,

RECTOR.

TORGÆ,

Typis JOHANNIS ZACHARIÆ HEMPL.

1674

I. N. 7.

AD sempiternam divinarum rerum memoriam pertinere censuit DEUS gloriosus, Sanctusq; Spiritus, præter illas de cœlestium Geniorum in terris custodia annotatas egregiè in codice divino sententias, extare pariter illustria exempla Angelicæ vigilantia & alacritatis, quâ sponte suâ Spiritus illi administratorii prope- rant, festinantq;ve, non tantum per universam vitam hominum divina conficere mandata, sed hæc constantiâ adeò usq;ve perseverant, ut nec in extremo Spiritu, animâ jam à corpore solutâ, summi sui Moderatoris parere auctori- tati arguantur desisse, Quemadmodum enim longè hu- manæ conditionis culmen supergressi, ac DEO præ cæte- ris creaturis proximi, in quibus nescias, utrumne fidelita- tem quam creatori præstant, an promptitudinem & amo- rem singularem erga genus nostrum admireris: ita satis documenti suæ quidem fidelitatis DEO, nobis verò haud ficti favoris probasse videri poterant, si nondum die- nos: rã functis adfuisse, suoq;ve functos munere viventium corpora præsidio satis tuto muniendo nos ipsos habeant testes locupletes. Jam verò omnes homines summos æq;ve atq;ve imos sollicitissimo, & plusquam humano affectu pro- sequuntur, cupiuntq; iis favore nullo die terminando, & si quos charos habuerunt in vivis, postquam fortè fato de- sierunt esse, suo amore complecti indesinenter, & pristina custodiæ genus prolixè & cumulatè mortuis quoq; præ- standum nunquam dediscant. Scilicet illos, ut excellen- tissi-

tissimâ sapientiâ præditos Spiritus latere non potest, quan-
toperè infensissimus humani generis hostis nullo propè
nostro erga illum merito, præterquam quod DEum quotidiè
offenderimus, nos maximum in discrimen præcipites & a-
gere, & venire, gaudeat, unicè moliens, ut unâ veluti cor-
pora, ita animæ pariter exitio sint & horribili expositæ
morti, eique sempiternæ. Quorum alterum quidem evi-
tare non possumus, alterum autem tantùm abest, ut in eo
triumphet, ut se frustratum potius atq; irrisum doleat,
adeoq; extrema tumultuandi ac invidendi libidine sæviat.
Redire enim ad antiquum suum non prorsus abstinet, &
quemadmodum in ipso velut limine ac aditu vitæ nostræ
insidias struendo nullum momentum prætermittit; ita
potissimum in eo occupatus est, ut si quis illi præter spem
impiam elapsus bolus, particulam saltem exiguam quam-
vis, post perfunctionem vitæ, sibi cessisse gloriari susti-
neat. Sed quis tam omnipotenti Domino, qui jure suo
nos in vita pariter ac morte sibi suos possidet totos, ausit
nos avertere & abalienare? Prodit quidem adversarius in eo
maximè suum, non dicam, livorem, quem post fata quies-
cere nemo non novit, sed odio usq; refertum pectus est, ejus
ut ad requiescendū os sibi locum benignè concessum iden-
titem sollicitare & mortuis injuriam facere nullus verear-
tur. Quamdiu contigit Mosen in his terris interesse vi-
vis, vitæ suæ rationem is semper ita constanter tenuit, ut
tanto adversario non una vice insidianti sibi DEI robo-
re indutus par esset, quacunq; ab eo occasione petere-
tur, semper hostis imminentis rabiem prudenter effu-
git, quâ nihil æqvè horrendum ac immane in universo
mundo fingi potest & haberi. Postea verò quàm finem
vitæ sortitus fuerat, ne quidpiam, quantum in se esset,
intentatum reliquisse videretur, En! corpus tam Sancti

) (2

Viri

Viri à DEO ipso clam reconditum inquietando scelus ultimum aperit, & suam invidiam odiumq; adversus eum inter media cinerum gliscere adhuc & vigere, nimis quàm satis declarat. Id enim fuisse temporis, quo eum litem de Mosis corpore movisse arbitremur, liquidius constare poterit, si quis, quæ de Vita ac obitu tanti ductoris literarum monumenta prodiderunt, diligenter excutere non refugerit. O factum infernali cruciatu, & si quid gravius dici potest, expiandum! Quod, Tu Draco infernalis, Tu Angele perditionis, DEum vincere, DEum superare, DEIque Omnipotentia & severitati impunè illudere præsumas. Itane odii illius, quod tuum, pessime omnium, pectus occupaverat, & quo jam inde à mundo condito adversus conditorem optimum Max. flagraſti indefinenter, nondum extincta interière semina? Quonam tuo jure bellum DEO indixisti? cui nemo hostis est, quin bellum eodem momento populo ejus indicare necesse habeat. Et vicissim, cum plurimum cladis ac noxæ in nostrum invehis humanum genus, non potest fieri, quin DEI ipsius arma irrites eumque quàm maximè suorum experiaris vindicem. Tu nec fieri posse existimasti, ut tui simillimis probari possit, Te esse hostem divini Numinis, nisi & populo illius esses malus ac inimicus, aut inter eos istà tuà quondam alienatione ad atrocissima facta pariter perpetranda aliquot tuo nefario impulsu provocatos exponeres? Quorsum enim spectabat hæc tua contumacia in contendendo? An decertare voluisti de corpore sancto ex Moabitarum regione parum religiosà ad magis sacrum & nobiliorem locum transponendo? Hoc quidem beneficium fuerat ipsis ethnicis haud infrequens. Quippe qui pro corporibus præstantium virorum sapius honorem ejusmodi sepulturæ decreverunt,
qui

qui maximus haberi poterat mortuo: Sin is tributus minus erat, aut viliori fortè & non adeò claro conditum reperiatur corpus optimè meriti, commutandum esse censebant, & inde ad nobilius aliquod monumentum magnâ pompâ ac solenni ordine transferendum curabant. Tua verò, nequitiarum Genie, quæ sit gratitudo, tot crudeles & supra omnes Tragœdiarum atrocitates horrendi passim testantur ludi. An circa sepulchrum forte inventum facillimè de Mosis Zelo & pietate detrahi posse credidisti? Ipse enim Ductor & Heros divino robore munitus non tulit idololatricum cultum, cui indulgendo populus aliquando moribus perversis ita prolapsus erat, ut omnium opibus refrandus atque coërcendus esset. Illud profectò est, Cum non amplius apertâ vi nocere poteras, calliditate vaferimâ ac fraudibus, quibus egregiè polles, grassandum tibi existimabas, istamque Gentem sub sanctitatis nonnullâ ac pietatis specie ad idololatriam manifestam seducere cogitabas, ut DEO jam non amplius, sed Genio infernali militare indies asvescerent. Illud verò fuisse metuendum, ne religioso sepulchri Mosaici cultu, vel reliquiarum ejus studio verum DEUM se colere posse ac debere arbitrarentur, D. CHRYSOSTOMO cordatè rem exponenti potius adstipulamur, quàm Oecumenio in diversum ab eo abeunti. Sed benè res habebat. Eò enim Moses pervenerat, ubi nulla eum amplius urgebat sollicitandi vis & causa: supra omnes turbas vicesque positus securus agebat de corporis reliquiis, in quas nihil omninò juris habere poterat, qui cœlestibus adversabatur. Rumpatur licet,

) (3

terram

terram & mare misceat hostis, à DEO custoditos nihil planè ferit adversi, ac ne tangit quidem. Habent pii semper suas juxta latus sibi copias, quas cuilibet eorum maximo solatio & gaudio omnium nostrum pollicitus est DEUS. Quæ quamvis in cœlestis Regis ministerium ascriptæ & cooptatæ sint, non piget tamen magnos & Sanctos Spiritus nostrum quoq; corporum custodiam suscipere, & quod proprium naturæ suæ ac velut innatum, nostris commodis non invidere. Cùm omnibus enim, tùm singulis attributi sunt tam strenui custodes, qui ita rerum cujuslibet curam habent, ut contra multiplices casus, ægritudines & dolores unâ cum corporibus animas quoq; & quicquid in vita charum nobis est, tutentur ac custodiant. Id quod satis probant & testantur infinita exempla veterum pariter & recentis memoriæ per omniem vitam conspicua, & vel maximè ex unico illo Mosis, cujus antea mentionem fecimus, & adhuc peculiari actu & narratione facturi sumus, facilè cuivis manifestum & evidens erit. Egre giè profectò, & prout decebat Angelicum ordinem, cui nihil magis curæ & cordi est, quàm DEO addictis adesse præstò, operam suam navare præministrando, quos indulgentissimi Patris omnium bonitas factos re-ctosq; esse jubet.

Quo circa sumus grati erga DEum Angelorum conditorem præpotentem pro insigni ejus & maximo beneficio, quo præter cætera nos abundè per omnia momenta beat, cœlesti satellitio nos ipsos & res nostras stipando quaqua versum, inq; eo mittendo maximè se exhibentem quotidie benigniorem. Nunquam enim denegat petentibus, nec avocatos cupit, sed post obitum etiam ministerio constantissimè fungi jubet, donec nihil ulterius nocere

cere

cere queat, aut horridius quid, vel à morte, vel à Diabolo nobis metuendum sit.

Hujus igitur rei gratiâ, ut gratitudinis numeros implere incipiamus, nostrique ad idem cumulatius præstandum maturè asfuescant, celebrandum hoc beneficium statuimus publico in confesso, sumpto argumento certaminis illius, quod inter Archangelum Michaëlem & Archidæmonem de Mosis vatis ac Legislatoris sepultura ortum fuisse acerrimeq; motum Judæ Apostoli literæ sacræ nobis aperuerunt. Etsi verò in universa Christiani hominis vita mutuorum præliorum, quæ inter sanctissimos & nequissimos spiritus intercedunt, memoria vigere debet perpetuò, tamen hoc tempore præcipuè recolenda, & paulò accuratius consideranda venit, quo Ecclesia solennitatem ejus nobis inculcat, eiq; ut vacemus decenter non uno nomine invitat. Et sanè quamplures adsunt causæ, quæ universos ad id genus pietatis adducere debent. Enimverò si Scholæ, si templis, si Reip. & tectis salus omnimoda hætenus à D E O benignissimo fuerit impetrata, si, cum nihil in humanis præsidiis spei esset positum, in partes nostras copiæ illæ cœlestes unicè venire dignatæ sint: si deniq; inter extrema eniteant hi comites & contra quoslibet insultus, artes, technas, ac pericula nos incolumes & invictos præstent, sartas tectasque sarcinulas quoq; nostras diligentissimè tegant, quis non DEI auxilium celebret? quis tantæ industriæ, & promptitudini tantæ non tribuat laudem? quis non tanto magis huic studio incumbere oportere sentiat, quanto magis D E I ope, atque auxilio, ubi vehementissimè fervent adversarii nostri consilia, quotidie indigemus, ut pro eo clementer præstito prolixissimos omnimodo honores, quantum in hac mortalitate fas est, habeamus omnium Arbitrio & Imperatori cum gratiis sempiternis.

Hunc

Hunc pleni & fidei & spei imploramus devotis animis, ut de novo subinde sibi devinctos fortissimis illis Heroibus custodiendos porrò singulari curâ committat, ut acingant se, ut semper paratissimi sint cùm ad præliandum contra hostes, & quidquid monstrorum perditionis princeps exercet, tum ad fovendum nos, & Scholam & Tempa, & universam civitatem. Sic tandem choro Angelorū aggregati, & agmine juncto, sine ulla intermissione, Nomen Sacro Sanctæ Trinitatis, quod in brevissimo spatiò hujus curriculi venerati quidem sumus utriq̃ue, sed nondum æquali, verum dispari admodum concentu, redintegrando autem tunc plenissimâ voce, & concordibus & consociatis choris, veneraturi sumus æternum. Hisce præmissis prolixè & omni honoris genere DOMINOS nostros, Dominos venerandos, Ephoros, Patronos, Inspectores & Factores invitatum venimus, eâ qua par est, submissione rogantes, ut Actum hunc in Divini Nominis gloriam institutum, suâ Gratiâ, Favore ac Præsentia amplioem reddere haud graventur. Et DEO glorioso rem gratissimam se facturos sperent, & nobis nostræq; Scholæ tantum beneficium tributuros, quantum fieri poterit maximum, idq; omni honoris & officii genere pro viribus demerendum. P P. Torgæ, II. X. Kal. No: A. C. M. DC LXXIV.

Perorantium nomina sunt hæc:

1. CASPARUS PAULUS Jahn/Torgensis Misnicus.
2. JOHANNES ZACHARIAS Krause/Torgens. Misnicus.
3. JOHANNES CASPARUS Meißner/Witteberg Saxo.
4. CHRISTIANUS Laibsch/Torgensis Misnicus.
5. MICHAEL Grieben/Gransoviensis Marchicus.
6. JOHANNES HEINRICUS Krause/Torgens. Misnicus.

F I N I S.

99 A 6971

ULB Halle 3
002 912 201

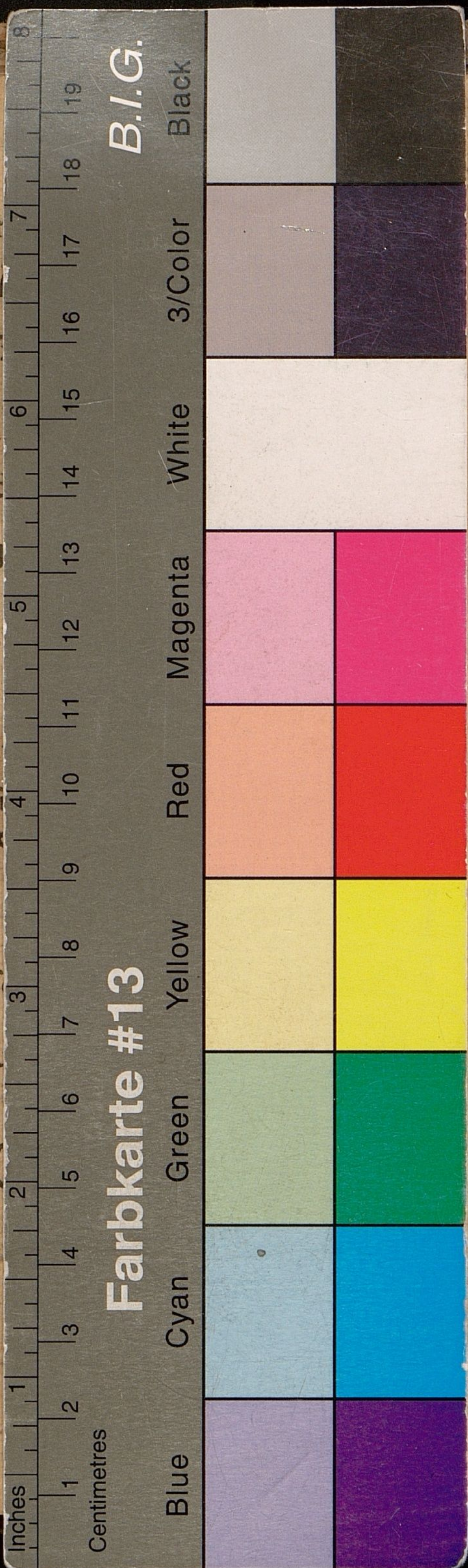

Sb.

VJ 12
Retro

89

Disceptatio
[De corpore Mosaico à DEO
ipso sepulto,
Actu Oratorio
TORGÆ ad V. KAL. No:
publicè refingenda.
Ad quam Acroasin
Excellentissimos Dominos & Vi-
ros Honoratissimos, literis imprimis ex ani-
mo faventes

Omni Humanitate prolixius
invitat

M. JACOBUS REICHMANNUS,
RECTOR.

TORGÆ,
Typis JOHANNIS ZACHARIÆ HEMPL.

1674